

Sernbanerne, ligesom det jo ogsaa for det Andet maa holdes for Die, at de store Interesser, som ere knyttede til disse Sernbaner, ville lide ved en Udsættelse. Altsaa, i enhver Henseende tale Forholdene imod overhovedet at anvende det Exempel, som den ærede Minister brugte. Naar det er nævnt, at vi have mange Exempler paa, at Regjeringen har skudt til Side Bevillinger, som ere givne paa Finantsloven, og ikke har udført de Foretagender, hvortil de vare givne, saa tør jeg antage, at de Tilfælde, hvori dette er flet — og navnlig gjælder dette ogsaa om alle saadanne Tilfælde som dem, der ere nævnte af det ærede Medlem for Aalborg — have været saadanne, hvor man fra begge Sider gik ud fra, at det kun var betingelsesvis, at Regjeringen fik den paagjældende Bevilling. Her er derimod Forholdet et helt andet, og jeg tør nok paastaa, at der ikke kan paavises Exempler af lignende Art som det, der vilde indtræde, hvis de Spaadomme skulde gaa i Opfyldelse, som man her har nævnt, og jeg er overbevist om, at denne Tilfædsættelse af Finantsloven vilde faae det fornødne Svar.

J. A. Hansen: Der er her reist et stort politisk og konstitutionelt Spørgsmaal, som for Aar tilbage har spillet en stor Rolle i vor lovgivende Forsamling. Jeg troede, at vi nu vare komne ud derover, men da jeg ser, at dette ikke er Tilfældet, har jeg troet ikke at kunne undlade at sige et Par Ord derom. Jeg skal først gjøre opmærksom paa, at jeg vel tidligere har hørt den Sætning benægtet, at Finantsloven med Hensyn til Pengesudgifter i det Hele staar over andre Love, og senere har jeg ogsaa hørt dette ganske enkeltvis, men jeg tror dog ikke, at Rigsdagen eller Regjeringen paa nogen Maade vil benægte det. Tidligere have vi i en længere Række af Aar fundet at kunne komme ud over de Banffeligheder, der vare tilstede, naar der blev vedtaget Love, som medførte Udgifter, ved da at tilføie en Slutningsparagraf i den paagjældende Lov, som derved tillige blev en Bevillingslov, ved i denne Slutningsparagraf at sige: De Udgifter, som denne Lov vil

medføre i det kommende Finantsaar, bevilges herved. Det var ikke dette, men det andet Thing, som fandt, at det ikke var nogen heldig Maade, saaledes at omdanne Love til at være Finantslove; det gjorde ved forskjellige Leiligheder Indsigelse imod, at man omdannede almindelige Love til ogsaa at være Finantslove, og efter at dette Spørgsmaal havde været undersøgt et Par Aar, kom man til Overenskomst med det andet Thing om at tage denne Sag paa en anden Maade. Der blev da nemlig tilføiet en Slutningsparagraf paa Finantsloven, hvori der optoges en Bevilling af de Udgifter, som vilde foranlediges, naar de og de Love, som vare under Forhandling i samme Samling, og som optoges ved Navn i Paragrafen, bleve vedtagne, hvorved der altsaa bevilgedes de Midler, som udfordredes til at føre disse Love igjennem, forsaavidt de maatte udkomme samme Aar. Her ligger en fuldstændig Anerkjendelse fra begge Things og fra Regjeringens Side af, at en Lov, hvis Bestemmelser medføre Udgifter, ikke kan bringes i Anvendelse, naar der ikke paa Finantsloven kommer en Bevilling til, hvorefter disse Penge maa bruges. Dette er altsaa en konstitutionelt anerkjendt Sætning, og den er netop anerkjendt paa den historiske Vej, som jeg har nævnt. Alle anerkjendte den Gang, at Regjeringen, selv om en Lov kom ud, dog ikke vilde kunne anvende de Penge, som maatte fordres til dens Gjennemførelse, uden at der dertil kom en Bevilling af disse Penge paa Finantsloven for det paagjældende Aar. Det staar altsaa aldeles klart for mig, at en gyldig bestaaende Lov, hvis Udførelse fordrer Udgifter, ikke i og for sig berettiger Regjeringen til at afholde disse Udgifter, naar de ikke Aar for Aar udtrykkelig bevilges paa Finantsloven. Det var altsaa denne Side af Sagen; men jeg skulde ikke have taget Ordet, naar den høitærede Finantsminister ikke havde sagt, at han sluttede sig til de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem for Aalborg (Klein); efter at jeg imidlertid har hørt den høitærede Minister slutte sig til disse Bemærkninger, kan jeg ikke Andet end paa det Bestemteste modsigere deres Rigtighed. Den høitærede Minister kan ikke stille dette Spørgsmaal saaledes hen, at han